

K A T O L I K

God. II.

ŠIBENIK, 30. kolovoza 1931.

Broj 35.

Što nas uče neprijatelji kršćanstva?

Neprijatelji kršćanstva, eda mogu što više nauditi katoličkoj stvari, odatvuda se skupljaju bez razlike narodnosti, sačinjavajući jednu međunarodnu organizaciju, jedno društvo, u kojem se sve usredotočuje u mržnji protiv Boga i Crkve. Ovo njihovo međunarodno društvo posvjedočuje istinu, da je jedinstvo duha čvršće negoli ono krvi, jezika i narodnosti

Da, ima nešto više, nešto jače od krvi i jezika, nešto, što duhove pouzdarije i trajnije ujedinjuje. To je — ideja, misao. Ta jezik, koji je osnovom narodnosne različitosti, tek je sredstvo za očitovanje misli. Stoga je i misli potčinjen. Misao oživljuje jezik. Kako duh nadvisuje stvar, tako i njegovi spojevi trajnošću i jakošću nadvisuju spojevine jezika i krvi. Stoga što koristi, da smo jedni u istom jeziku, ako smo različitih, protivuslovnih nazora?

No u carstvu raznih misli prednjači vjerska misao. Ona svuda i svagdje izbija na površinu. Ona prema sebi svesilno udešava ljudske prilike.

Isto vrijedi za protivuvjersku misao. Ova je takva, da se u njezino ime, kako već rekosmo, skupljaju iz najrazličitijih narodnosti neprijatelji Boga i Crkve. Slobodni zidar (framasun) i liberalac osjećaju se srodnijima liberalcu tuđe narodnosti negoli svijesnom katoliku svoje narodnosti. Njima je više protivuvjersko, liberalno načelo negoli narodno. Zato neprijatelji katoličke stvari zapostavljaju sve druge koristi, i narodne i ekonomske, kad se radi o tome, da izvojsite pobjedu bezvjerskim načelima. U ovu svrhu pripravnici su, da pruže saveznicu ruku ma bilo i najljućemu neprijatelju vlastitoga jezika i svoje narodnosti. Očevidni primjer toga vidimo i kod naših liberalaca, koji su čak opravdavali i branili i talijanske fašiste, kad su svojim poznatim terorističkim metodama najbezobzirnije napadali na sv. Oca Papu, Katoličku Akciju i ostale katoličke svetinje. Tada su zaboravili na pečuvano mačeništvo i uništavanje našega jadnoga življa u Italiji. Ponovno su tim dokazali, da im je preča zajednička mržnja s talijanskim

fašistima na sve, što je katolicima sveto, negoli ljubav i suosjećanje sa progonjenom i trpećom braćom.

To je ona važna nauka, što nam je daju naši neprijatelji. Da bismo se ugledali u njihov primjer! Dakako u protivnom, dobrom smislu! Da, ove neprijatelje katoličke stvari trebalo bi oponašati. Što oni rade na uštrb vjere i istine, to bi trebalo da mi radimo na korist, na pobjedu katoličke misli. Kako oni, zazirući od svega, iznose svoje liberalstvo i bezvjerstvo nada sve drugo, tako treba da i nama kršćanstvo bude glavnim pokretačem svih naših pothvata i pokreta.

Od vjerskoga pitanja dakle ne samo što ne smijemo da zaziremo u javnom životu, već to pitanje moramo da postavimo na najviše mjesto, kao pitanje svih pitanja, kao alfa i omega, početak i svršetak, svega, što mislimo i radimo. Drugačije će nas oni, neprijatelji Božji i naši, nadvladati te nam sve grane javne djelatnosti, jednu iz druge, preoteti, a mi ćemo biti sukrienci ne samo vjekovite, već i narodne propasti hrvatskoga naroda. I to zato, jer upravo liberalizam i protivuvjerska internacionala idu za tim, da u narodima uguše sva prirodna čuvstva, u prvom redu ono najsvetije: ljubav do rođene grudi i jezika.

Euharistija i medicina*)

(Svršetak)

Eto to je baza kršćanskoga liječništva, koje je dalo povoda mnogim obraćenjima. Mnoga sredstva liječenja otkrili su i neliječnici, koji su imali dar opažanja Božjih tajna. U prvom redu spominjem Pasteura, koji je bio kemičar, a ne liječnik. Pa seljaka Priesnitzza, župnika Kneipa, koji je za svoje zasluge postao papinskim komornikom. Ima ljudi, koji iz sebe daju neku tajnu snagu izliječenja. Takvu moć imao je Krisf. U evanđelju po Luki stoji: I sav narod tražase, da ga se dotakne, jer iz njega izlazaše sila i iscijelivaše ih sve.

U nikakvoj filozofiji nema neposrednijega sjedinjenja naše duše s Bogom, kao u Euharistiji.

Predavanje dr. Filipa Marušića na Euharističnom kongresu u Šibeniku 26. jula 1931.

U pričesti, u bijeloj hostiji leži najveća tajna naše religije. Tamo su ključni našega zdravlja i naše sreće. Samo u tom kvascu duševnoga života nalazimo imunitet proti svakom zlu. To je najplemenitiji navrtak na lozi Adamovoga grijeha. To je jedini ljudski sastanak dobra na ovom teritoriju zla. Kongres neba i zemlje. Zato hoćemo, da u ovoj kulturnoj slavi slavimo Boga.

Naš narod je kroz svoju pet vjekovnu borbu sa nekrstom, još onda, kad se ova katedrala počela graditi, ginuo za krst časni i slobodu zlatnu. I uzimao je to sveto otajstvo. Naš Mažuranić ovako opisuje taj veliki mistični čin:

„Svećenik je oči podigao,
Blage oči i bijele ruke,
Te je četvrti oprostio grijeha,
Pak je s Bogom darivati stade,
Svakom momku po česticu daje

Tajne piće, hljeba nebeskoga,
Svakom momku po kapljicu daje,
Tajna pića, vina nebeskoga.“

Ovaj veliki čin, taj kruh nebeski, stvara od grješnih ljudi dobre i plemenite duše.

Naš veliki Graditelj svemira sa prijestolja vječnosti spušta se u naše grudi, da ispuni prazninu naše duše, da nam osnaži intuiciju, naoštri svijest, i produbi meditaciju, kako bismo lakše mogli zagrliti Njega, koji nam je na zemlji tako blizu, pristupačan svakoga časa svojom božanskom ustanovom svete večere velikoga četvrtka.

Mnoge učenjake pomuti znanstvena oholost i ne vide svojim razumom divne istine Božje, ali kod svih velikih i pravih umova Bog u srcu stoluje. Gdje nema Boga, nema ni zdravlja, jer duša gradi tijelo. Tko u srcu nema Boga, taj trpi duševnu glad i takove su osobe blijede i fizično nerazvijene.

Naši euharistijski kongresi

Koliko li je pobjeda doživjela naša katolička vjera kroz ova dva zadnja mjeseca! Djeca i starci, omladina i odrasli, bogataši i siromasi, svi bez razlike, hrlili su na euharistijske kongrese po raznim krajevima naše domovine, da što dostojnije proslave svoga euharistijskoga Kralja i zajednički što jače ispovjedu svoju vjeru.

Prošao je već mjesec dana, da se i u našem gradu održao tako uspjeti i veličajni euharistijski kongres. No još uvijek nas prate one svete misli i osjećaji, kojima smo bili prožeti tom vanredno radosnom prilikom. Zatim su se izredali još drugi euharistijski kongresi, koji su te misli i osjećaje još više pojačali. Naša vjera te odanost katoličkoj Crkvi, sv. Ocu Papi, biskupima i svećenstvu postale su čvrstim bedemom, koji nitko ne može da sruši, pa ma kako silan bio.

Samo nas nekoliko dana dijeli od euharistijskog kongresa na

SUŠAKU

kad se preko 10.000 vjernika sakupilo na Trsatu, da se pokloni euharistijskom Spasitelju i položi zavjeru, da će Mu uvijek biti najvjerniji sinovi.

Kongres je započeo već 14., a trajao je 15. i 16. t. mj. Glavni dan kongresa bio je na Veliku Gospu. Kroz sve te dane bile su obe crkve

prepune pobožnoga svijeta, a na osobiti način prilikom polnočke, na kojoj su se vjerne duše sasvim združile s Bogom i u tom mističkom združenju ostale i preko cijele noći.

S kojim li je interesom slušao narod govore Msgra dra I. Starčevića, dra Turine, g. I. Belana, vlč. Kukulja i gđice M. Stanković! Sve je primao od srca k srcu i već tu stvarao smjernice za budući život.

I Križari i Križarice, koji su mnogo doprinijeli za uspjeh ovoga euh. slavlja, održali su svoje posebno zborovanje. Krčki biskup preuzv. g. dr. J. Srebrnić, poznati prijatelj katoličke omladine, neobičnom snagom pozvao je katoličku omladinu, da živi euharistijskim životom, želi li, da postane i ostane značajnom. Zatim su dr Stj. Baloković, prof. M. Stanković i Stj. Ramljak u svojim govorima iznijeli smjernice za što uspješniji rad križarske omladine te su naišli na oduševljeno odobravanje prisutne omladine.

Vrhunac svega slavlja bila je procesija. Duša nam se diže u više sfere promatrajući one brojne vjernike, kako pobožno moleći prate gradskim ulicama Krista Kralja. Među svima isticala se svojim lijepim ponašanjem križarska omladina.

Kongres je svršio, ali je u gradu i u okolici ostavio dubok utisak, koji će Božjom pomoću uroditi dobrim plodom

U isto vrijeme sastali su se katolici raznih jezika u

SUBOTICI

da prisustvuju euharistijskom kongresu.

Svečanosti su započele 14. t. mj. uvečer. Na hiljade je vjernika 15. t. mj. pristupilo na sv. pričest i kasnije prisustvovalo pontifikalnoj sv. Misi, koju je odslužio preuzv. biskup Lj. Budanović. Preko sv. Mise razlijegale su se pjesme u čast euharistijskom Spasitelju.

Odmah iza sv. Mise preuzv. biskup Lj. Budanović otvorio je javno zborovanje. Kod Hrvata govorili su odvjetnik dr M. Ivandekić i presvij. Bl. Rajić. Obojica su svojim govorima potresli duše slušalaca i pokazali, kako ne može biti ni omladine ni obitelji bez Euharistije. Zborovanje je završio preuzv. Budanović moleći prisutni narod, da svi rade u Kat. Akciji, eda Krist zavlada u javnom i privatnom životu.

Preko 60 hiljada vjernika sudjelovalo je na procesiji. Presv. Otajstvo vozilo se na ukrašeni kolima, koja su vukli prekrasni bijelci. U procesiji su također sudjelovale brojne Križarice, obučene u lijepu bunjevačku narodnu nošnju.

16. t. mj. održalo se posebno zborovanje Križarica, na kojemu su govorili vlč. Moullion te gđice V. Švigir i M. Čović. Nakon njihovih lijepih govora stvorene su i rezolucije, među kojima je i ova: „Križarice će

Bog je stvorio u prirodnim zakonima najmudrijega liječnika, te pravi liječnik ne treba drugo, već da bude skromnim pomoćnikom Božjim. Tako će najbolje da vrši svoju samaritanšku službu.

Nikakav znanstveni rezultat ne smije se dogmatički uzeti, jer danomice nova iznašuća potiskuju starija otkrića.

Tko ne vjeruje u čudesa, ne može biti zdrav. Bezvjerci su kažnjeni neizliječivošću. Koliko divnih samaritanskih djela izvršuju ispovijedaonice dijeleći utjehe i duševna ozdravljenja!

Kako su jadni i ubogi suhi intelekti prama toplini srca!

Svaki pravi liječnik treba da bude miran, nježan, dobar, taktičan i religiozan. Gdje toga nema, nema ni ozdravljenja, jer harmoniju svoje vedre duše treba da prenese na druge, koje lijeći, da oni osjećaju ono, što je nji-

hov bolesni organizam izgubio. Duša je najrealniji faktor ozdravljenja. I nema ljepše njege ljudskoj duši od hljeba nebeskoga. Paracelsus veli: „Pazi na snagu liječenja lj. bavi“. A gdje je više ljubavi negoli kod Stvoritelja svijeta, koji je svoj život dao radi ljubavi!

Ovim svijetom ne vlada slučaj, nego razum i volja. Iza materije stoji Duh i volja Božja. I zato mi trebamo Boga, a najviše ga treba liječnik, koji se na svakom svom koraku susreće sa svetim tajnama vječnosti.

Koliko je otajstven ovaj svijet, dokaz nam je to, što je svaki atom jedan posebni svijet za se, kao i to, da naš organizam sačinjava jednu jedinu zajednicu od trideset biliona celula, od kojih dvadeset i dva biliona su crvena krvna tjelešca. Te strahovite brojke govore o neizmjerne mudrosti Stvoritelja, koji je iz jedne jedine

stanice stvorio taj neizmjeran stanični svijet.

Što pak da rečemo o regeneraciji organizma, koji ne može da se obnavlja, ako se duh ne obnovi?

Mašineriju života ljudskoga ne može da shvati nego samo onaj, koji Boga poznaje. Zdravlje i bolest su sinonim harmonije i disharmonije, a tko je kadar, da nešto u životu disharmonična harmonizira, nego Onaj, koji je to svojedobno harmonizirao sa čitavim svemirom.

Duša i tijelo žive u jednoj vjernoj organizaciji, pak tijelo ne može da bude zdravo, ako je duša bolesna. Umjetnost izliječenja sastoji se u poznavanju odnošaja duše sa tijelom. Medicinski auctor Alkan napisao je vanredno znanstveno djelo o „Anatomičnim oboljenjima organa iz duševnih razloga“. Na bazi toga danas se liječi bolesti guše i želudačni čirovi bez noža.

se i dalje boriti protiv nečedne mode, bezvjerske štampe, besramnih kupališta, uopće protiv modernoga poganstva". Neka im euharistijski Spasitelj poda snage, da u tom svom radu ustraju do kraja!

Nakon procesije u čast sv. Roka razišao se pobožan svijet svojim kućama, uvjeren, da je jedini spas i zadovoljstvo u katoličkoj vjeri.

14., 15. i 16. t. mj. održao se euharistijski kongres i u

KRIŽEVCIMA

Tih dana bilo je u Križevcima preko 20 hiljada učesnika iz raznih krajeva. Na kongres su došli preuzv. nadbiskup dr. A. Bauer te splitski biskup preuzv. dr. Kl. Kv. Bonefačić i pom. biskup dr. D. Premuš. Svojom prisutnošću su još više uzveličali ovo euharistijsko slavlje.

Euharistijske svečanosti održavale su se i 14. i 15. t. mj., ali je glavni dan kongresa bio 16. t. mj. U 9 sati preuzv. nadbiskup dr. A. Bauer uz veliku asistenciju služio je na trgu svečanu sv. Misu, iza koje je sveuč. prof. Msgr dr. Stj. Bakšić održao krasnu propovijed o velikom značenju Euharistije za ljudski život.

15. i 16. t. mj. iza svečanih sv. Misa održana su javna zborovanja, na kojima su govorili g. A. Metzger, g. P. Grgec, dr. Stj. Markulin, dr. Bičanić, dr. I. Protulipac, vlč. don A. Radić, profesorica A. Na su-

rović i Đ. Jakopović. Svi su govornici svojim vatrenim govorima osvojili srca prisutnih.

I ako vrijeme nije bilo baš najbolje, sakupilo se mnoštvo vjernika u procesiji, koju je vodio najprije preuzv. nadbiskup dr. A. Bauer, pak preuzv. dr. Kl. Bonefačić. Pojedine su župe u svojim nar. nošnjama sa svojim lijepim crkv. zastavama izmjenično pjevale, da iskažu čast Spasitelju u presv. Euharistiji. Svima se pogled zaustavljao na četi mladih Kristovih boraca, koji su svojim skladnim pjevanjem i pobožnim vladanjem bili za primjer drugima. Bili su to Križari i Križarice, predvođeni križarskom glazbom iz Zagreba.

Kroz sve dane kongresa bila je otvorena misijska izložba, koju su priredile kat. gospode. Mnogo su doprinijeli uspjehu izložbe vlč. o. T. Marković i vlč. don A. Radić te Križarice iz Šibenika, koje su tamo odnijele svoje ručne radove, što su im preostali na njihovoj misijskoj izložbi u Šibeniku. Svi su se divili njihovoj požrtvovnosti, a one su zahvaljivale Kristu, što i one pripadaju velikoj i ponosnoj vojsci Križarica.

Kongres je na sve ostavio najjači utisak.

Svi su ovi kongresi hvalevrijedni. No najveću hvalu zaslužuje onaj, koji se u isto vrijeme priredio u Južnoj Srbiji, i to u skopljanskoj biskupiji, u mjestu

LETNICI

iznad Kosova polja. Nije na njemu bilo onoga vanjskog sjaja kao na drugima, ali je on važan stoga, jer je to prvi euharistijski kongres u Srbiji.

Radi slabih prevoznih sredstava bilo je učesnika, koji su po 4 dana morali putovati na kolima, da stignu na slavlje. To ih nije ništa smetalo, da dođu na euharistijski kongres. Bilo ih je oko 8.000 učesnika. Svi su oni prisustvovali svečanoj sv. Misi, zajedničkoj sv. pričesti i procesiji.

Euharistijske svečanosti slijedile su kroz sva tri dana, što pobožnom svijetu kao da nije bilo dosta, te su iza toga još ostajali, da iskažu Isusu što veću ljubav i odanost. Taj kongres je za tamosnje katolike od velike koristi.

Moramo biti veseli i ponosni sa uspjesima ovih euharistijskih kongresa. Dao Bog, da svi oni urode obilnim plodom: što većim procvatom katoličke vjere!

Zadnji dani historičkoga hrama

Boljševici su odlučili srušiti do temelja glasovitu katedralu, posvećenu Spasitelju, u Moskvi. Ova velebna katedrala, koje će do malo dana nestati, mogla je primiti 10.000 osoba. Gradnja je trajala 46 godina. Njezina pozlaćena kupola dominirala je nad cijelom starom prijestolnicom careva, a bila je dovršena god. 1883. Sagra-

Zato su nam danas najbolje shvatljiva Kristova čudesna izliječenja. Preporod medicine doveo nas je Bogu. Iz razduševljene medicine prelazimo u duboku duševnu nauku. Taj znanstveni napredak je samo za one, koji su čista srca, žive vjere i vedre duše.

Dobre duše, koje ljube Boga, ljube i sve ljepote, koje nas okružuju, ljube zelene lugove, visoke šume, malene ptice, široko more, nevinu djecu i bijele liljane, koje je Krist tako divno opisao i ljubio. U tim velikim i malenim stvorenjima vidi se veličina Božja.

Iz fantastičnih ljepota prirode sjaje svjetlost naše religije, te intimne veze Boga i čovjeka. Tko blagovanjem Euharistije obogati dušu svoju, taj stiće izvor životne radosti, koja razgoni brige i bolesti kao oblake sa obzorja duše. Iz pričesnika sjaje jedna nevidljiva svjetlost dobrote i ljubavi, a nje-

gove su misli sunčane, njegovu dušu živi u miru. I taj veliki mir i duševna radost podaju mu onu snagu, dobrotu i ljubav, kojom on osvaja plemenita srca. Zato sa ovakve monumentalne crkve velike riznice utjehe ljudske i velika lječilišta trpećih duša.

Oh kako je divno u ovakvoj katedrali, punoj mistike i prisutnosti Božje, podati se nebeskoj meditaciji i nutarnjoj radosti! Tko ne poznaje raskoš religije, ne može da osjeti onoga svog nutarnjeg liječnika, o komu danas naša znanost toliko govori.

Oh koliko je suza i uzdisaja ljudskih čula ova katedrala kroz pet vijekova!

U ovim arhitektonskim ambijentima i u ovom biserju uma i srca ljudskoga ispoljuje se pravi i čisti život lijepe ljudske duše. Ovo je klinika prelomljenih srdaca i ucviljenih duša. Kroz ova monumentalna vrata ulazi se u

riznicu duševnoga blaga, tamo je skriveno biserje, i kopano iz najdubljih dubina našega srca. Ova odlična i raskošna umjetnost diže nas u sferu vjerskoga zanosa, i mi smo sretni, što su naši stari, koji su ovu katedralu zidali, tako duboko osjećali Boga, kako ga naše doba više ni ne osjeća.

Danas je naš dan euharistične slave. Silazak Božje milosti iz visoke otadžbine, dolazak nebeske mudrosti nepametnom čovjeku, od koga se i u današnjim tegobama još uvijek čuju tužne melodije mjesto uzvišene pjesme ljubavi, iz koje struji topao dah života.

Braćo!

Neka naš današnji dan bude dan našega novog života u ovom našem milom zavičaju, dragom običaju!

„Eto sve ostavimo i podosmo za Tobom!“

dena je bila kao izraz zahvalnosti cara za oslobođenje Rusije od napoleonske navale. Za desetke godina glasoviti umjetnici XIX. vijeka: arhitekti, slikari, vajari marljivo su radili na tome hramu. Doljne radnje u tamnom mramoru prikazuju slike rata s Napoleonom. Radili su Ramazanoff, Loganovsky, Klodt i drugi ruski vajari. Ulazna glavna vrata su vrlo fino isklesana radnja grofa P. Tolstoja. Brojni afreski rese njezinu nutrinu.

Veoma svečane i veličanstvene su bile u ovom hramu službe Božje do krvave revolucije. Nedaleko crkve bio je veličanstveni spomenik caru Aleksandru III. na konju. Spomenik su uništili boljševici, a na podnožju uništenoga spomenika je plakat, koji veli: „Ovdje će biti što prije sagrađen spomenik slobodi rada“. Sada su odlučili, da sruše i velebnu crkvu i da s njezinim kamenjem sgrade drugu zgradu: „hram rada“.

Riječ barbari je najmanje, što možemo da rečemo svetogrđnim rušiteljima ove velebne povjesne i umjetničke crkve. To zlo djelo rušenja i uništenja sjeća neke ljude, kako je sve prolazno na svijetu i da samo Bog, koji je duh, ostaje vječan.

Lijep primjer

Pretprošle nedjelje mala kapelica sv. Duha u Zagrebu bila je svjedokom kod nas neviđenoga prizora. Na sv. Misu u 8 sati ujutro došla je grupa francuskih vojnika akademičara (politehničara), koji su toga dana boravili u Zagrebu. Došli su u grupi. Daleko pred kapelicom pobožno su skinuli svoje kape i pobožno ušli u kapelicu. Za vrijeme sv. Mise tako su pobožno molili i pratili čin sv. Mise, da su ostavili neizbrisiv dojam u dušama prisutnih vjernika. Starcima su suze navirale na oči, a mladi su zapanjeno gledali taj lijepi, kod nas neviđeni prizor. Svi su pristupili sv. pričesti.

Mi čestitamo Francuskoj, koja imade ovakvu omladinu. Ona će u životu sigurno živjeti nepokolebivom vjerom u Boga jednoga maršala Focha i umrijeti katoličkom smrću maršala Joffrea. Francuski vojni akademičari politehničari ostavili su svojim kratkim posjetom neizbrisivu uspomenu.

Dva značajna obraćenja

12. VI. t. g. primio je u 28. godini života sv. krst u bolnici na sv. Duhu u Zagrebu perzijski student Abulghasan kan Mohagheghi. Budući poganin, živio je u bezvjerju dulje vremena. Potaknut nadnaravnom silom tražio je Istinu, koju je napokon i našao u katoličkoj Crkvi. Na sv. krstu uzeo je ime velikog i učenog sv. Efrema Sirskog. Na dan sv. Ante primio je prvu sv. pričest.

Pred nekoliko vremena obavio se ganutljiv obred u stolnoj crkvi sv. Lovre u Genovi. Bivši konzul ruskog carstva g. Aleksandar Aleksejev prešao je sa svojom gospodom Helodom Zorom iz pravoslavlja na katolicizam. Obred je na njih, kao i na sve prisutne, jako djelovao. Novo obraćenicima je katolička Crkva tako zasjala među drugim vjerama i sektama, te oni vide jasno, da je samo u njoj prava srčca i siguran spas.

Iz katoličkog Šibenika

† O. FRA JERE RUNJIĆ. 24. t. mj. preminuo je u franjevačkom samostanu sv. Lovre u 80. godini života vrijedni i radni svećenik-redovnik o. fra Jere Runjić. Pokojnik je većim dijelom svoj život i rad proveo među seoskim pukom na župama zagorske i sinjske krajine: u Otoku, Gali, Prgometu i Konjevratima. Obnašao je tri puta časne, a i teške službe samostanskoga starješine u Kninu, Visovcu i Šibeniku. Suvise bio je i u upravi starješinstva svoje Provincije u svojstvu definitora U svom redovničkom-svećeničkom životu osobito se odlikovao požrtvovšću u duhovnoj pastvi oko spasa duša. Bio je sinovski čdan i pobožan prema Bl. Dj. Mariji i Presvetoj Euharistiji. Kadgod se radilo o koristi, boljitku i nacionalnoj svijesti svoga naroda, i zborom i tvorom bio je sa prvacima našega naroda. Pokopan je na groblju sv. Ane uz sudjelovanje mnoge redovničke braće, svjetovnoga i redovnoga klera i lijepoga broja građanstva. Duša mu se raja nauživala, za kojim je čeznuo tokom svoje duge bolesti!

ČETNAESTA NEDJELJA PO DUHOVIMA. U nedjelju 30. t. mj. je XIV. nedjelja po Duhovima. Naše tijelo i duša u vječnom su boju. Tu nema primirja, nema nagodbe. Ili jedno ili drugo mora pobijediti. Ili ćemo služiti pohotama našega tijela ili će u nama nadvladati duh Kristov. Da preuzmemo na se ovu strašnu borbu do pobjede duha, preslabi smo mi bijedni ljudi bez pomoći milosti Božje. Molimo Gospoda, da nam pomogne težiti prije svega za kraljevstvom Božjim i povjerimo se pouzdanom vodstvu Božje Providnosti. To je nauk današnje poslanice i sv. evanđelja.

SMRT UZOR DJEVOJKE-KRIŽARICE 13. t. mj. u 8 sati ujutro usnula je radosno u Gospodinu svršena učiteljica Jelka Pavić. I ako siroče, bez oca i majke, dobrom voljom, marljivošću i neograničenim pouzdanjem u Boga uspjelo joj je, da položi i zadnje učiteljske ispite. No baš tada oboli. Duge četiri godine bolovala je u banovinskoj bolnici u Šibeniku. Kroz cijelo vrijeme svoga bolovanja pružala je svojoj okolini upravo herojski primjer kršćanskoga trpljenja i strpljivosti. Svakoga dana pohadao ju je euharistijski Spasitelj. Baš ova svagdanja sv. pričest, strpljivost i blagost učinile je uzor-Križaricom. U petak 14. t. mj. bio joj, i ako malen i skroman, ali uistinu vrlo lijep i ganutljiv sprovod. Na stotine Križarica i

Malih Križarica, u bijelo obučenih, te Križara pratilo je svoju uzor-sestru do grada mrtvih. Na groblju oprostio se s njom njezin bivši razrednik g. prof. Mladen Andrijašević. U svom lijepom i dirljivom govoru istaknuo je dva bisera Jelkine duše skromnost i marljivost. U ime Križarica oprostila se s njom gđica Mileva Belamarić. Gušeći se u suzama ističe tri druga bisera Jelkine križarske duše: žrtvu, euharistiju i apostolat. Govori o njezinom upravo herojskom podnašanju boli, o njezinoj svagdanjoj sv. pričesti, o njezinom vječnom odgovoru: „Hvala Bogu!“ No sve ovo kao da je bilo malo njezinim sestrama Križaricama. Ispjevaše joj još krasnu i vrlo dirljivu nadgrobnu pjesmu pod vrsnim dirigovanjem g. A. Sentinelle. 21. t. mj. skupiše se opet sve Križarice na groblju. Luhovnik Križarica vlč. don A. Radić otpjevao je svečane zadušnice za pokoj njene duše, a sve Križarice pristupile su na sv. pričest i za nju je namijenile. Nakon zadušnica vlč. Radić dao je odrješenje nad grobom, a Križarice su položivši kitu cvijeća još jednom otpjevale onu vrlo dirljivu nadgrobnu pjesmu, što su pjevale prilikom sprovoda. Ovoj uzor-Križarici dao Bog svoj vječni pokoj, a nama još mnogo takvih uzor-djevojki i apostolki!

DUHOVNE VJEŽBE SVEĆENIKA. Od 24.-29. t. mj. održao se u biskupskom sjemeništu drugi navrat duhovnih vježbi, komu je pristupio lijepi broj svećenika šibenske biskupije i bivše zadarske nadbiskupije. I ovim duhovnim vježbama rukovodio je vlč. o. Hormann D. I.

NOVI VJEROUČITELJ. Mjesto vlč. don J. Felicinovića imenovan je privremenim vjeroučiteljem pri mjesnoj gradskoj ženskoj osnovnoj školi vlč. dr. Josip Mijat, dušobrižnik Mandaline.

SAT KLANJANJA. U četvrtak 3. IX. t. g. običajni tjedni sat klanjanja u stolnoj bazilici sv. Jakova počeo u 6 1/2 sati uvečer.

IZJAVA. Potpisani žali, što su se gospoda Tilić Rudolf i Vendelin Oštrić, vlasnici Kina „Balkan“, iz Šibenika, našli člankom „Za javno čudoređe“, objavljenom u „Katoliku“ br. 18. od 3. svibnja o. g., uvrijeđeni i oklevetani, što nije bilo od strane pisca mišljeno, već se tek lošom stilizacijom i interpretacijom moglo uzeti, da se ta generalna primjedba odnosi na pomenutu gospodu. Piscu, koji je i sam sin, sveto je majčino ime, a da bi mogao da uvrijedi čuvstvo sinovske ljubavi gg. Tilića i Oštrića. — Šibenik, 26. kolovoza 1931. — Sveć. Joso Felicinović.

„KATOLIK“ izlazi svakog tjedna. — Godišnja pretplata din 30. — Za inozemstvo dvostruko — Oglasi po naročiti tarif. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOSO FELICINOVIĆ, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i uprave: Šibenik, pošt. pretinao 17. — Stampa: Pučka Tiskara, braća Matačić pk Petra, predstavnik Vjek. Matačić